

L'ÀNIMA DE LA VALL

Per l'ànima de la vall
bufa el vent de garbinada,
despullant les roses
i despentinant sembrats.
Vent que arrossega
sensacions de dolor,
de nostàlgia, d'amor
i d'aquell punyent enyor
per a tots aquells que ja no hi son.

I de records que sovint
refem i reinventem
per després, un cop escrits,
convertir-los en poemes.

Vent de garbinada
amb el que copsem el misteri
de la bellesa més clara
i el d'aquella il·lusió
que neix sense esperar-la.

Melòdica construcció
de mots encantats
que a cau d'orella
ens xiuxiuegen
allò que diu el poeta:

Som on som,
però serem allò
que vulguem ser!!!

M. Assumpció Cornadó LLadó

A LA MEVA NETA HELENA

Un quinze de maig de nit estelada
vas néixer bufona amb galtes rosades,
omplí ta carona amb deu mil besades
poncelleta bella i molt desitjada .
Reina del meu cor dolça i regalada,
en tardes suaus pel sol irisades
i en dies humits de fresques vesprades,
tu eres la joia ferma i enyorada .
Sis pètals jolius et veuen com creixes
tendresa dels anys curulls de inocència ,
un món fabulós que tu bé coneixes .
Enfronta la vida amb intel·ligència
allunyat del mal que tu no mereixes .
Helena ,tresor , et prego prudència .

Alejandro Llimós

El Sexe Trina

Entre la foscor aparegué l'amor,
que despertà un potent sentiment,
desbordant immensos torrents de foc,
fent insignificant tot l'univers.
Ara ja veig clara la llum del sol
i tornen a ser ufanosos els camps.

Caminem plegats ajuntant llurs camps,
deserts d'antuvi per falta d'amor.
Fosc ja no! perquè amb tu no es pon el sol.
Content de desterrar el mal sentiment,
retroband-me dins del teu univers,
tot frisós flamant de flames i foc.

Formosos furs a la vora del foc,
portadors de recercar secrets camps
que ens destapen un divers univers.
Una nova mida lleva l'amor
on pren protagonisme un sentiment
màgic, com l'eclipsi total de sol.

Cec de contemplar directe el teu sol,
se'm foragita fort furtiu el foc
i torna a renéixer aquell sentiment
que ens abrandarà abraçats tots els camps
amb aquella pura flama d'amor,
tot llampurnant d'espurnes l'univers.

Contemplant distant el nostre univers.
Ara sol... penso amb tu de sol a sol.
A llarg tret, fa que s'allunyi l'amor,
tinc el temor d'haver jugat amb foc.
He de romandre sencer als meus camps,
refrenant de retruc el sentiment.

L'afecte m'acompanya el sentiment,
contemplo trist la línia d'univers
i a més a més veig devastats els camps.
Avui no et trauré els pedacets al sol
perquè no vull posar més llenya al foc.
Passaré solitari el mal d'amor.

De nou, l'amor m'obrirà un sentiment
fogós com el gran univers de foc
i el sol naixent m'il·luminarà els camps.

Toni Camí

OH CASA; QUI ETS

Oh casa, qui ets ?,
recó d'alegries, penes i batecs.
En el teu sí vaig néixe
vaig creixe i em vaig fer gran
i els dies de la vida, anavent passant.
Quina extranya màgia tens
quan en les teves estances
la mare amb carícies m'estava menjant.
Peró ves, la vida, casa qui ets ?,
no et conec, els somnis s'acaben
i em quedo sol, sense res.
El pare va marchar,
la mare també,
els germans ja són fora,
m'he quedat sol. Per qué ?.
Oh casa, jo et volia molt,
peró la vida m'ha ensenyat
que no ets l'eútentica
ets només de pàs.
Jo en vull un altra

hi com cristià creient,
Déu me la té reservada
hi per aixó confio en Ell.
Oh casa, responme,
de veritat. Qui ets ?.

Francesc Sarda i Santafé.